

ΡΟΜΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΑΣ

Ἐὼν ὕρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — ὁ κ τ ῶ φ ρ ᾶ γ κ α εἶ ν α ι μ ὀ ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δ ἑ κ α φ ρ ᾶ γ κ α κ α ἴ σ τ ὀ χ ἑ ρ ι.

Εἰκοστὸν καὶ τέταρτον ἀριθμοῦντες χρόνον
'στὴν κλεινὴν ἐδρεύομεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια κ' ἐννιά κ' ἐννακόσα,
νέα πλάσις' στὰ νέφη πετώσα.

Τριάντα μίᾳ μηνὸς Γεννάρη
κ' ὁ Διογένης μὲ τὸ φανάρι.

Χίλια κ' ἑβδομήντα σκούζω
καὶ πατόκορφα σὰς λούζω.

Εὐθυμὴ χήρα μ' εὐθυμὴ λύρα.

Ὡρα καλὴ, ἔρῃ Φασουλῇ...

Καλῶς' στὴν ἀφεντιὰ σου.

Ὡς τὰ περνᾷς;

Ὡλὸ κακὰ...

Κρῖμα' στὴν λεβεντιὰ σου.

Μὴ δὲν κάνεις, Περικλῆ, καὶ σὺ προσεπερίδες
ἐπὶ νὰ σὲ γράφουνε μὲς' στῆς ἐφημερίδες;

Γιατὶ καὶ σὺ δὲν πᾶς νὰ' δῇς
θεάματα ποικίλα,
καὶ μασκαράδες εὐειδεῖς
καὶ τὴν παληὰ γκαμήλα

Γιατί, μωρέ, καὶ σὺ δὲν πᾶς
'στ' ἀπρὲς-μιντί, 'στὰ τσάγια,
μὰ τὸ κεφάλι σου κυτπᾷς
νυχθημερόν, κανάγια;

Γιατὶ καὶ σὺ, βρὲ μασκαρά,
δὲν δάξεις μὴ μούτσουνα,
δὲν παίζεις ἓνα ταμπούρα,
καὶ δὲν φουσᾷς τσαμποῦνα;

Τοῦ βίου ποῖος ὁ σκοπὸς
γνωρίζεις, Περικλέτο.
γιατὶ βαδίζεις σκυθρωπὸς
καὶ κάνεις τὸν Ἀμλέτο;

Γιατὶ μαζί μου δὲν γελάς
καὶ δίχως προσωπίδα,
μὰ τὰ σηκότια σου χαλᾷς
γιὰ τὴν κηφοπατρίδα;

τῆς πατρίδος βράσε τε καὶ διόλ' ἔπαρέ τα...

στὴν Βιεννέζικη δὲν πῆγες ὀπέρετα;

καὶ ποῦ κλαῖς σὺν παλαβὸς τοῦ καθενὸς τὴν μοῖρα
εἰδες τὸν εἰρῶδες βάλς, τὴν Εὐθυμὴ τὴν Χήρα;

II. —

Εἶδα μὴ χήρα, Φασουλῇ,
σὲ τοῦτον τὸν καιρὸ,
τὴν εἶδα' μπρὸς μου σὺν τρελλῇ
νὰ σέρνῃ τὸν χορὸ.

Ἐετοίπωτα' πηδοῦσε
καὶ τέτοια' τραγουδοῦσε.

Ἐγώμαι χήρα τοῦ χοροῦ,
χήρα τῆς ταραντέλας,
ἐγὼ χορεύω κουτουροῦ
μὲς' στὸ χορὸ τῆς τρέλλας.

Ἐγώμαι χήρα ρουσφετιῶν
καὶ παιχιδιάρικων ματιῶν,
καὶ μὲ φερμάρουνε πολλοὶ
καὶ προκομμένοι καὶ καλοὶ.

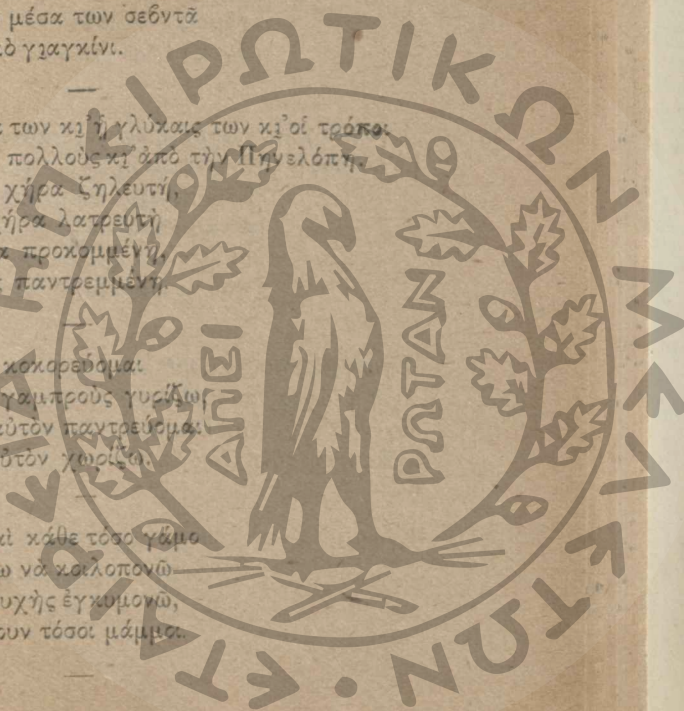
Εἰς τὸ φουστάνι μου κοντὰ
τρέχουν αὐτοὶ κ' ἐκεῖνοι,
κ' ἀνάδω μέσα τῶν σεδνὰ
κ' ἐρωτικὸ γιγαλίνι.

Μὲ συγκινοῦν τὰ νάζια τῶν κ' ἡ γλῶσσαις τῶν κ' οἱ τρόποι
κ' ἔχω μνηστήρας πρὸ πολλοῦς κ' ἀπὸ τὴν Πηνελόπην.

Ἐγώμαι χήρα ζηλευτῇ,
ἐγώμαι χήρα λατρευτῇ
καὶ χήρα προκομμένῃ
μὲ τόσους παντρεμμένῃ.

Ὅλο καὶ κοκορεύομαι
καὶ γὰρ γαμπροὺς γυρίζω
τώρα μ' αὐτὸν παντρεύομαι
τὴν ἀπ' αὐτὸν χορεύω.

Δὸς του καὶ διαζύγια καὶ κάθε τόσο γάμο
κ' ἀρχίζω νὰ καλοπονώ
κ' ἡ δυστυχὴς ἐγκυμονῶ,
καὶ τρέχουν τόσοι μάρμαρα.

Δός του λιγούραις κι' ἐμετοί,
πόννοι κι' ἐμπρός και' πίσω,
κι' ὅλοι προσμένουν καὶ τι
κι' ἐγὼ πῶς θὰ γεννήσω.

Καὶ λένε πῶς θὰ γένῃ,
κι' ὅστερ' ἀπὸ τέτοιοι πόννοι
τί νομίζετε πῶς θαίνοι;
καθαρὸς ἀέρας μόνο.

Τότε χάσκουν, κι' ἓνα μπλάστρι
τῆς καυμένης μου κολλοῦν,
καὶ μοῦ λέν: ἀνεμογγάστρι,
καὶ με δλέπουν καὶ γελοῦν.

Τοτοροῦν σὲ Βασιληᾶ
καὶ λαὸ τὰ γεννητούρια,
καὶ βαροῦνε τὰ βιολιά,
καὶ βαροῦνε τὰ σαντούρια.

Βρὲ παιδιὰ, φωνάζουν ἄλλοι,
σχίσετέ της τὸ κεφάλι
μήπως καὶ τί μᾶς δγάλη.

Καὶ με πέλεκυν Ἡφαίστου μοῦ τοῦ σχίζουν μερικοί,
πλὴν ἀέρας μόνο φρέσκος ξαναθαίνει· κι' ἀπ' ἐκεῖ,
κι' ἀπελπίζω τὸν καθένα
με τὴν μιά μου κι' ἄλλη γέννα.

Τζίφος τῶν σοφῶν ἡ γνώμη,
τζίφος τῶν σοφῶν ἡ φοῦρια,
καὶ σαρκάζουν κάρριν μῶμοι
τὰ ἐρώδη γεννητούρια.

Ἐγὼμαι χήρα τοῦ γλεντιοῦ
καὶ παίζω ταμπουράδες,
καὶ γιὰ τὸ χάλι τοῦ σπητιοῦ
δὲν δίνω δὴδ παράδες.

Ἐγὼ πεθαίνω γιὰ Βουλὴ, με φλέγουν οἱ χοροὶ της,
ἐγὼ σὰν Σαμαρεῖτις
ἀνδρας πολλοὺς ἐπήρα,
κι' ὅμως ἡ κακομοῖρα
πάντα περνῶ γιὰ χήρα.

Ἐγὼμαι χήρα σερπετὴ καὶ ξένοιαστη γαλιάνδρα,
με τόσοις μ' ἐπαντρέψανε, κι' ἐγὼ στενάζω γι' ἀνδρά.
Ἐγὼ πετεμέμαι μοναχὰ
με τὰ μασκαράληκια,
καὶ μες' στὰ χρόνια τὰ φτωχὰ
ζητῶ κουδαρνταλήκια.

Ἐγὼ γιὰ τίποτα καὶ δὲν θάξω καὶ μαράζει
κι' ἡ φτώχεια σας κι' ἡ πείνα σας ποτὲ δὲν με πειράζει.
Ἐγὼ μαζὶ με τὴν Βουλὴ τὴν φοῦστα μου τινάζω,
κι' ἄς πάη τὸ παληάμπλο γιὰ τὸ χορὸ φωνάζω.

Ἐγὼμαι πάντοτ' εὐθυμὴ τῆς ὁπερέτας χήρα,
καὶ κάνω πῶς πληγόνομαι,

καὶ κάνω πῶς λιγόνομαι
με κάθε μου μνηστήρα.

Τί δὲν με λένε τὴν φτωχιά,
χήρα με λέν μοιραία,
κι' εἶναι τὰ λόγια μου παχειὰ
κι' ἡ γλῶσσα μου μακραιά.

Εὐθυμοὺς χήρος
κι' εὐθυμὸς λήρος.

Π.— Τούτη τὴν θαρβάνη χήρα καὶ τὴν εὐθυμὴ παρὴν
με χαρά μου τὴν ξανάδα
νὰ πηδᾷ καὶ νὰ χορεύῃ
κι' ἀνδρα νέο νὰ γυρεύῃ.

Φ.— Καὶ γλιστρᾷ μες' στὸ παρκέτο
καὶ πολλοὶ τὴν φέρουν γύρω..
Ἄμμ' τὸν εἶδες, Περικλέτο,
καὶ τὸν εὐθυμὸ τὸν χήρο.

Κύτταξέ τον πῶς τὴν πέρνει
με λυγίσματα, με νάζι,
κι' ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ τὴν φέρνει
καὶ κυρά του τὴν φωνάζει.

Κι' ὅμως λέγουν, Ἀρλεκίνε,
πῶς γυναῖκα του δὲν εἶναι,
κι' ἂν' στὸ μπράτσο του τὴν σφίγγῃ καὶ μαζὶ της περπατᾷ
γιὰ γυναῖκα πασσατέμπο με τὸ ζόρι τὴν κρατεῖ.

Τώρα τῆς' μιλεῖ με γλύκα,
τώρα τῆς' μιλεῖ με πίκρα,
τώρα κάνει πῶς κακίζονε
κι' ἐπειτα τὸ μετανοῖνε,
κι' ἔλα, λέει, πέρδικά μου,
στ' ἀγκαλάκια τὰ δικά μου.

Τώρα λέει με σπουδὴ
πῶς σκοπεύει νὰ χωρίσῃ,
κι' οὔτε θὰ ξαναγυρίσῃ
μιά γιὰ πάντα νὰ τὴν δῇ.

Τὴν ἀκλόνητος σὰν βράχος
στέκει μέσα' στὴ Βουλὴ,
τώρα κλείνεται μονάχος
σὲ μοναστηριοῦ κελλί.

Τώρα φεύγει κουρασμένος
στὸ Γαστοῦρι, στὴς Δουκάταις,
τὴν ἀκούει ξαπλωμένος,
Κερκυραίων σερενάταις.

Τώρα σκάθει περιδῶλα
σὰν Ρωμαῖος Κιγινάτος,
καὶ τὴν παρῖτε τὴν δόλια
νὰ πηγαίνῃ κατὰ κράτος.

Πλὴν αὐτὴ τοῦ λέει: στάσου,
κι' ἔλα' λίγο' στὰ σωστά σου
κι' ἄστα τὰ καμώματά σου.

Ἐλ' ἀνδρούλη μου θερέμη
με σπαθὶ καὶ με καλέμι.
Μὴ τὴν δύστυχη μ' ἀφίνης μες' στὸ τόσο μου τὸ χάλι,
μὴν τὸ δάξῃς' στὴν φευγάλα,
στεφανώσου με καὶ πάλι
με τὸ πένα, με τὸ πάλαι.

Κι' ἂν ἀλήθεια δὲν με θέλῃς
καὶ' στὸ διάβολο με στέλλῃς,
ὅμως ἀπὸ λύπη στέκα.

Δεῖξε γνώσι καὶ νιονιὸ
κι' ἔχε με με τὸ στανεῖο
κι' ἔσο χήρος με γυναῖκα.

Κι' ἔτσι πάλιν ἐπιστρέφει
με τὸ πρῶτο του τὸ κέφι,
καὶ τὴν πάλαι ξαναζώνει
καὶ τ' ἀμπέλι ξερρίζονε,
καὶ' στὰ δένδρα τοῦ Σταδίου καὶ τῶν ἄλλων τῶν ὁδῶν
ρίχνεται, βρὲ Περικλέτο, καὶ τὰ κόβει ριζηδόν.

Ἐστὴ Βουλὴ τὴν κουτοσμπόλα
λόγος γίνεταί γι' αὐτά,
καὶ τοῦ λέν ὁρθὰ κοφτά:
κόφτ' ἀρεμανίως δλα.

Κόφτ' αὐτὰ δένδρα... μὴν τὰ κόβῃς ὁ Δραγούμης τοῦ φωνάζει
καὶ γιὰ τοῦτ' ἀναστενάζει.
Μὴν τὰ κόβῃς, μερικοί
ξεφωνίζουν ἀπ' ἐκεῖ.
Κόφτα, ξεφωνίζουν ἄλλοι, κι' ὁ Δραγούμης ἄς μὴ θέλῃ..
κόφτ' αὐτὰ δένδρα... μὴ δὲ μέλῃ.

Κόφτ' αὐτὰ δένδρα, καὶ μ' αὐτὰ
κάψε καὶ τὰ χωράτα
καὶ τὰ στέια ποὺ μᾶς κάνεις,
καὶ τὴν χήρα μὴν τὴν σπάνῃς
με φοβέρας, κύο Γεωργάκη,
κάθε λίγο καὶ λίγο.

Πάρε, Κόντε, τὸ Κουδέρνο..
θὰ τὸ πάρῃς... δὲν τὸ πέρνω
κι' ἄλλα λόγια, βρὲ παιδιὰ.

Μὴ βαρῇτε τὰ λαγούτα,
τί καμώματα καὶ τοῦτα..
ῥάμοι κι' ἀναπαράδῃ.

Ἐστὴς ἀκρίβειας τοὺς καίρους ἐπαντρεύτηκα κι' ἐγὼ
καὶ με χίλια δὴδ στανιά μ' ἔκαναν Προθυπουργό,
καὶ μοῦ δίνουν μιά γυναῖκα
φτωχὴ στέκα κυρά,
ποῦ δὲν εἶχε ντίπ παρὰ
κι' ἐρωγὸ πῖνε γιὰ δέκα.

Ἄνδρα, θέλω με Στρατό,
ἄνδρα, θέλω με καὶ Στόλο...

μή μου κήνης τὸν κουτό,
μή μου κήνης τὸν μαριόλο.

Τί γυρεύεις ἀπ' αὐτά,
τί γυρεύεις κι' ἀπ' ἐκεῖνα,
ποῦ δὲν ἔχομε, τσακπίνα,
μήτε γιὰ ψωμί λεφτά;

Σὺ μ' ἐλθαῖς καὶ κορδονάκια
λὲς πῶς πάσχεις, λὲς πῶς ρέβεις,
κι' ὅμως πάντα ρεπανάκια
γιὰ τὴν ὄρεξι γυρεύεις.

Ἄστα τὰ κουδαρνταλήκια
καὶ μὴν κήνης χωρατάδες...
μή ζητῆς φαρδεῖα μανίγια,
τὰ φοροῦν οἱ Δεσποτάδες.

Δίχως νάχης τὸν ἀργύρη
τί γυρεύεις πανηγύρι;
Ζήτησε μὲ τὸ κουτί,
πάντα θά' βρεθοῦν κουτοὶ
νὰ μᾶς δώσουν καὶ τί.

Τὸ πᾶν εὐθυμία καὶ θλίψεις καμμία.

Φ. — Ἀδελφέ μου Περικλέτο, στήν Ἀποκρηά μας πῆδα
μὲ κινάβρα τοῦ Μενίππου καὶ μ' αὐτὰ καθὼς τοῦ Μήδα.

Μὲς' στὰ χρόνια τὰ ξερά,
ποῦ γινήκανε μπακίρα
τὰ γκαβά μας, ὁρὲ μπίρο.

Τὴν περνοῦμε μὴ χάρα,
μὲ τὴν εὐθυμὴ τὴν χήρα
καὶ τὸν εὐθυμὸ τὸν χῆρο.

Ἐίμασκαράδες, ὅπου λὲν πῶς πάσχουν αἰτία
κι' ἄλλο ζητοῦν κεφάλι...
ἐιβουλευταί, ποῦ σφίγγονται νὰ κἀνουν ἀπαρτία
μέσα' στὸ Καρναβάλι,
ἐίτροπαια καὶ θαύματα' στὸ κράτος τῆς εὐκλείας
δικαιοσύνης, τάξεως, καὶ τόσης ἀσφαλείας.

Ἐίλειτὶ κράτος!... ἀρετῆς καὶ νόμου Συνατόριον...
κατὰ ξηρὰν καὶ θάλασσαν κλοπὴ καὶ λαθρεμπόριον.
Ἵπὲρ τῶν ὑπὲρ πίστεως πεσόντων καὶ πατρίδος
κατὰ ξηρὰν καὶ θάλασσαν ἐπάνω τῆς ἀσπίδος,
κι' ὑπὲρ τῶν κατὰ θάλασσαν καὶ κατὰ γῆν κλεφάντων
καὶ μὲ μουντζούραις τηγανιστοὺς δλάναις ἀλειφάντων.

Τοῦτον τὸν βλάκα κύτταξε κι' ἐκεῖνον τὸν χαῖο...
λέει πῶς τοῦ κλεψαν τὰ ζᾶ κι' ἐμειν' ἐκεῖνος ζῶ.
Βλέπεις αὐτὸν τὸν μασκαρά,
ποῦ τραγουδεῖ λυπητερά;

Τοῦ κλέψανε τὸν τράγο τοῦ' στὸ ντάλα μεσημέρι,
ὁμῶς ἡ χήρα τῶν χορῶν, ποῦ κι' ἀπὸ μάγια ἔχει,
τοῦ λέει: γιὰ τὸν τράγο σου καὶ μὲ μὴν ἔχῃς τόσα,
κι' ἐγὼ σὲ τράγο ζηλευτὸ θὰ σὲ μεταμορφώσω.

Ἄκουσε διοικήσεως εὐλογημένης ἄσματα
πῶς συμμορίαις ληστρικαῖς κἀνουν καὶ τὰ προσπάσματα
γιὰ νὰ συλλάβουν τοὺς ληστές, μὰ καὶ σ' ἐκεῖν' ἀρέσει!
τὸ ρεμπελὸ τὸ ξένοιαστο κι' ἡ κάπα καὶ τὸ φέσι.

Κι' ἀμέσως στέλλουν δεύτερα νὰ πιάσουνε τὰ πρώτα,
μὰ λένε καὶ τὰ δεύτερα: μούντζαις' στὰ καθεστῶτα.
Καὶ πᾶνε τρίτα, τέταρτα, καὶ πέμπτα πρὸ μεγάλα,
ὅταν κι' ἐκεῖνα γίνονται μὴ συντροφιά μὲ τᾶλλα.

Κι' ἕνα λημέρι ληστρικό κυττάζω πέρα πέρα
τὴν τῶν κλεφτῶν κι' ἄρματαλῶν πανύμνητον μητέρα,
ἡ δὲ ληστεία φανερά' στὸ κράτος περνοδίνει,
κι' ἕνας' στὸν ἄλλο ρίχνεται, κι' ἕνας τὸν ἄλλο γδύνει.

Ὡς πάρεργον δὲν κρίνεται, τυχαῖον κι' ἐπιπόλαιον,
κι' ἄλλος Ἀμποῦ σὰν τὸν κλεινὸν
ληστὰς γεραίρει τῶν βουνῶν,
μὰ καὶ ληστὰς τῶν πόλεων.

Ἐ! Κομητάτ' Ἀποκρηᾶς... πίνε νὰ γίνῃς τάπα...
ἐίφειριασμένοι λήσταρχοι μὲ φέσι καὶ μὲ κάπα,
καὶ λήσταρχοι πανευγενεῖς
μὲ γάντι καὶ μὲ φράκο,
ποῦ ταπεινὰ τοὺς προσκυνεῖς
καὶ σύ, κατεργαράκο.

Ἐίμασκαράδες τῶν Ρωμηῶν, ὅπου κολλοῦν ἐκδόριον
στὴ ράχη κάθε κουρελῆ...
τόκοφε λάσπη κι' ἡ Βουλῆ,
ποῦ τοῦ Φλεδάρη ψήφισε τὸ δωδεκατημέριον.

Τώρα τῆς Ἀποκρηᾶς,
ποῦ χορεύουν κι' ἡ γεραῖς,
ἔφερανε σακκιά γεμάτα
νομοσχέδια βαρβάτα,
μὰ τὰ πῆραν πάλι πίσω κι' ἔφυγαν οἱ σεβαστοὶ
λέγωντας πῶς θὰ τὰ φέρουν μέσα' στὴ Σαρακοστή.

Γδύσου, Περικλῆ, καὶ γδύσε,
μὴ τὸ κρέας σου δαγκήνης,
γιὰ τὸ γλέντι νὰ φοφᾷς.

Π. — Πάλι μεθυσμένος εἶσαι
καὶ τὸν πατριώτη κἀνεις...
τί στηλιάρι ποῦ θὰ φᾷς.

Ἡ ψυχὴ μου θρηνηθεῖ τοῦ Μερκούρη τοῦ παιδι.

Ἐπῆρε Χάρος ἄκαρδος καὶ τὸ βαπτιστικό μου,
πῆρε τὸ λεβεντόπαιδο, ποῦ τῶχα σὰν δικό μου.

Κάρου πγοῦ φαρμάκωσε τὸ καθαρό τᾶγερ,
καὶ πνιγνερὴ σκορπίστηκε σὲ λεβεντιάς ἀνθῶνα...
δὲν θὰ τὸ βλέπω νὰ ῥεχεται νὰ μοῦ φιλή τὸ χέρι
μὲ τὴν στολὴ τὴν ναυτικὴ καὶ τὴν χρυσὴ κορῶνα.

Τὸ βάπτισμα, τὸ μύρωμα, καὶ τὸ δάπνημα καὶ τὸ δῶμα,
γιὰ νὰ χαθῇ σὲ τὴν ἀνθρώπου, σὲ τὴν πρώτη του τῆ χάρι.
Μὰ μὲς' ἐπὶ θλίψι, τὴν βαρεῖα
θᾶχω ζευγὴ παρηγορία.
πῶς θὰ ῥεχεται σὲ τὸν ὕπνο μου μὲ τῆς αὐγῆς ἑστέρι
νὰ τοῦ φιλῶ τὸ μέτωπο, νὰ μοῦ φιλή τὸ χέρι.

καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελταῖς.

Σουγδικὴ Γυμναστικὴ τοῦ Γιάγκου τοῦ Χρυσάφη,
ποῦ μετ' αὐτοῦ ἐπὶ τὸν σπουδὴν κι' ἐμβρίθειαν συγγράφει,
ἐβόλιον περισπούδαστον ἀπὸ τὰ κορυφαία
πολλὰ διδάσκον ἀθλητὰς καὶ γυμναστὰς δοκίμους,
κι' ἐξαίρετον περιποιῶν τιμὴν σὲ τὸν συγγραφέα,
ποῦ κάποιους ἐκαπίασε πολλοὺς καὶ φιλοτίμους.